

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză

ABONAMENTUL

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Țară a păcii

Țara noastră este o țară a păcii, țară luptătoare pentru pace și prietenie între popoare. Alături de celelalte țări iubitoare de pace, țara noastră contribuie în mod activ la rezolvarea tuturor problemelor internaționale litigioase pe calea tratativilor și la realizarea unei păci trainice pe calea dezarmării generale și totale. În cadrul O.N.U., Republica Populară Română își spune hotărât cuvântul în toate problemele importante, susținând soluționarea lor în spiritul înțelegerii reciproce, al egalității, libertății și neamestecului reciproc în treburile interne. Ca membră în Comitetul celor 18 state pentru dezarmare, ea aduce propuneri constructive și judicioase și sprijină toate inițiativele, care ar constitui un pas înainte spre dezarmare. Sînt de amintit eforturile țării noastre de a se crea în Balcani o zonă denuclearizată. Această propunere a fost sprijinită de toate statele socialiste din Balcani și a găsit larg ecou în opinia publică din celelalte țări balcanice. De asemenea, R.P. Română a susținut proiectele de înfăptuire de zone denuclearizate în Europa Centrală și de Nord, în America Latină, Africa, Zona Pacificului, Mediterana, și în alte regiuni ale lumii.

Țara noastră a inițiat discutarea în diferite organizații internaționale (O.N.U., U.N.E.S.C.O., O.I.M., etc.) a unor probleme importante pentru cauza păcii și colaborării între popoare. De o largă apreciere s-au bucurat propunerile R.P. Române de a promova în rîndurile tineretului ideile păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare și de a se stabili relații pașnice între țările vecine din Europa cu orînduiri sociale deosebite. Pentru eliminarea rămășițelor celui de al doilea război mondial și a primejdiilor ce rezultă pentru pace din agitațiile cercurilor revanșarde vest-germane, țara noastră se pronunță pentru încheierea tratatului de pace cu ambele state germane. De asemenea, ea susține desființarea oricăror blocuri militare, ca un început în acest sens fiind încheierea unui pact de neagresiune între organizația Tratatului de la Varșovia și Pactul Atlanticului de Nord. Pentru ca O.N.U. să fie cu adevărat o organizație universală, țara noastră este pentru restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze la O.N.U.

Bazîndu-se pe principiile coexistenței pașnice, ale egalității, avantajului reciproc și independenței și suveranității naționale, țara noastră dezvoltă relații eco-

nomice și culturale cu toate țările lumii, în primul rînd cu țările socialiste. Numărul țărilor cu care R.P. Română întreține relații comerciale a crescut de la 29 în 1950 la peste 80 astăzi. Ea sprijinește și îmbunătățirea relațiilor comerciale generale mondiale, cum a arătat în propunerile făcute la conferința O.N.U. pentru comerț și dezvoltare de la Geneva din anul acesta. Ea acordă ajutorul frățesc popoarelor care s-au eliberat sau sînt în curs de eliberare, se pronunță pentru lichidarea colonialismului și acordarea dreptului de autodeterminare tuturor popoarelor. Ea sprijină dezvoltarea economică-culturală a acestor popoare.

Pe lîngă schimburile comerciale, care

slujesc prieteniei și păcii, țara noastră acordă o mare atenție schimburilor culturale, tehnico-științifice, turistice, etc. Creațiile noastre artistice, cuceririle științei și tehnicii române sînt tot mai cunoscute și mai prețuite pe plan mondial.

Am amintit numai cîteva din aspectele acțiunii țării noastre pentru apărarea și consolidarea păcii. Țară a construcției pașnice, ea promovează pacea între popoare. De aici creșterea continuă a prestigiului mondial al țării noastre. E prestigiul unei țări în plin progres, care își pune toate forțele sale în slujba păcii, ca pe pămînt să fie o viață îmbelșugată și luminată, fără războaie, o viață fericită.

T. R.

In apărarea păcii

A doua adunare Pancreștină pentru pace de la Praga, din 28 iunie—3 iulie 1964, a întrunit aproape 900 de participanți din toate regiunile globului pămîntesc, care și-au împreunat gîndurile și acțiunile pentru apărarea păcii, printr-o pace durabilă pe pămînt.

Pe lîngă temele indicate în referatul principal al președintelui CCPP, decanul J. Hromadka, precum și în coreferatele prezentate de E. Castro din Uruguay, de R. Andrimanjato din Madagascar, de Y. Inoue din Japonia, de H. Cox din S.U.A. și de p. prot. V. Borovoi din Patriarhia rusă, despre: Foame și independență politică, Libertate și unitate, Lupta pentru pace și independență în Asia, Responsabilitatea creștinului într-o lume tehnicită și Problema coexistenței ca legămînt de viață și pace, — s-au mai discutat și chestiunile legate de armele atomice și de necesitatea dezarmării militare.

În acest cadru s-a afirmat lămurit că pretenția unor apusenii, că războaiele ar fi inevitabile vieții umane, este cu totul falsă pentru că de mult chiar istoria cunoaște multe încercări de a fi înlăturate războaiele; astfel peste tot se constată că creațiile omenești din domeniul civilizației și al culturii infirmă categoric războiul, căci acesta tocmai le distruge fără milă; însăși stăruința Mîntuitorului Iisus Hristos contra răului, exprimat prin diavolul ispititor (Mat. 4, 9—10), dovedește opoziția Mîntuitorului, și prin El a Sf. Evangheliei, contra atmosferei de războie, care poartă pecete diabolică.

Teoria lui Malthus despre război ca o necesitate de echilibru între progresul aritmetic al creșterii alimentelor și progresul geometric de creștere al populației,

este deasemenea falsă, căci dacă azi mai există lipsuri economice, aceasta se datorește exclusiv sistemului greșit burghez, capitalist și colonialist de producere și repartizare a bunurilor. Astfel deci, instaurarea unui nou sistem economic pe baze sociale, care va sluji colectivitatea umană, va duce evident la buna stare generală.

De aceea ca motiv principal al războiului nu se arată firea umană sau sporirea populației, ci dimpotrivă „acelor puternici ai lumii” pe care Sf. Evanghelie îi combată, după felul alungării cămătarilor de către Iisus din templu (Mat. 21, 12), care prin metodele lor de acaparare economică și politică unilaterală vroiesc să terorizeze lumea prin capitalism, imperialism și militarism.

Prin urmare războiul nu face parte în mod organic din soarta omenirii, ci în totdeauna a fost un accident nenorocit, condamnat de popoarele înseși, care trebuiau să-l suporte fără voie. (Vezi în: Cesky Zapas, nr 31, Praga, 20 august 1964).

Pentru a se ajunge la aceste concluzii firești pentru orice om de bună credință, că — pacea este cadrul firesc al vieții pe pămînt — lucrările de cercetare și discuții s-au desfășurat la Pancreștina a 2-a în mai multe comisii de studii.

Astfel comisia: Pacea și dreptatea, îndrumată de I. P. Sf. Mitropolit Iustia al Moldovei și Sucevei, a precizat că: viața nu se poate desfășura fără dreptate și dreptatea se reazăimă în Creștinism tocmai pe legămîntul lui Dumnezeu cu omul, prin creație, profeți și în fine prin Mîntuitorul Iisus Hristos. De aceea, în baza acestei dreptăți, care trebuie aplicată de credincioși în viața lor în lume, războiul este un păcat împotriva creației vieții și el deci trebuie înlăturat cu hotărîre. Prin

(Continuare în pag. 2)

In apărarea păcii

(Continuare din pag. 1)

urmare dreptatea între semeni, aplicată consecvent și progresiv, duce firește la asigurarea păcii pe pământ.

Comisia: Pacea și libertatea, a precizat că: Biblia nu cunoaște o noțiune abstractă de libertate, ci numai în raport cu cineva. Și raportul creștinului față de semenul său nu poate fi altul decât tocmai cel de respectare reciprocă a vieții, de libertate spre binele comun, deci spre pace. La aceasta contribuie fiecare prin simțul răspunderii personale în viață, în cerc restrâns și în cerc internațional. Aceasta duce la coexistența pașnică între oameni și popoare.

Comisia: Pacea și războiul rece, a stabilit că: relațiile dintre oameni sînt numai atunci bune, cînd între ei are loc un schimb de cunoștințe exacte și cinstite. Această cinstire în relațiile dintre oameni infirmă în mod categoric orice prilej de război rece, care prin mistificarea conștiinței a informațiilor urmărește tocmai să-i îndușmănească pe oameni și să divizeze popoarele spre a se suspecta reciproc și apoi a se încăiera sîngeros, fapt care prilejuiește venituri nemuncite celor ce se ocupă în mod comercial cu producerea de tot felul de arme. Sf. Scriptură respinge o astfel de purtare, cînd cere credincioșilor să trăiască fără bîrfire și intrigărie, în mod cinstit și corect (Galat. 6, 1; Filip. 4, 8; Colos. 4, 6; etc.).

Comisia: Pacea și abuzul cu Creștinismul, condusă de P. Sf. Episcop Visarion, Vicarul Patriarhiei Romîne, a arătat că: abuz cu creștinismul este folosirea numelui Mîntuitorului Hristos în scopuri opuse Sf. Evanghelii. Dacă Hristos dă lumii „pacea sa” (Ioan 14, 27), cerînd tuturor să se iubească întreolaltă (Ioan 15, 12), atunci omorîrea între ei — războiul — nu se poate săvîrși în numele lui Hristos, ci al păcatului. Abuz mai este a predica într-un fel și a se purta altfel; abuz este a fi intolerant confesional și a se supraaprecia în mod forțat, respingînd ce este bine la semen; abuz este și mila falsă, formală, lipsită de fapte. Deci remedia pentru creștin în această împrejurare este coexistența, colaborarea și sincera participare la idealurile comune ale omenirii, de apropiere între credincioși, în frățietate în Hristos.

Comisia: Pacea și dezarmarea, a subliniat caracterul diabolic, deci păcătoș, al armelor nucleare. De aceea nimic nu poate fi mai creștinesc, au subliniat vorbitorii, decât lupta conștiinței pentru dezarmare generală și totală, cu încetarea totală a experiențelor cu arme nucleare și creerea de zone denuclearizate. Cu sumele astfel economisite din bugetele militare se va putea stîrpi foamea și lipsurile din întreaga lume și tratativele vor lua locul nenorocitelor izbucniri războinice între state pentru lichidarea divergențelor de orice fel între ele. Cuvîntul Mîntuitorului: „Petre bagă sabia în teacă” (Mat. 26, 52). este expresia acestei dezarmări între creștini, care trebuie lătită la lumea întreagă.

Comisia: Pacea și ecumenismul, cheamă tocmai grupările confesionale creștine să treacă de la război rece confesional de intoleranță, prozelitism și îndușmănire, la apropiere, la dialog în dragoste frățescă, spre a se arăta că: cine este creștin, se simte și frate cu semenul său, și nu un frate vitreg, ci dimpotrivă, frate drept și iubitor, căci nu mai sînt diferențieri în fața lui Hristos (Colos. 3, 11ss).

Gînduri la o aniversare

În toamna anului 1964, se împlinesc șaisprezece ani de la Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Romîne din Ardeal. Importanța evenimentului și așezarea lui în străduința generală spre pace care stăpînește astăzi în lume, ne obligă să ne oprim o clipă pașii vieții obișnuite și să aniversăm evenimentul istoric petrecut în urmă cu șaisprezece ani.

Preocuparea de căpetenie a epocii noastre este mult dorita pace. Popoarele ca și persoanele singurate, se străduiesc cu tot dinadinsul să potolească vrajba, să înlăture neînțelegerile, să micșoreze tensiunile și să evite războiul. Coexistența pașnică între popoare cu orînduiri sociale diferite este astăzi un principiu valabil, recunoscut și acceptat de lumea întreagă. Trecutele războaie, cu cohorta lor de nenorociri, au convins lumea că războaiele nu aduc niciodată și nimănui nici o bucurie, nici un folos, ci numai distrugeră, suferințe, moarte.

De aceea, toți oamenii cinstiți luptă pentru pace.

Intemeierea Organizației Națiunilor Unite (O.N.U.), cu scopul bine definit de a aplana pe căi pașnice, prin tratative, toate conflictele dintre popoare, este tocmai efortul suprem al omenirii de a evita din viața popoarelor războiul ca mijloc de rezolvare a litigiilor dintre ele.

Deci pacea și buna înțelegere între popoare sînt astăzi bunul suprem, preocuparea cea mai constantă și dorința cea mai vie a oamenilor cinstiți din toată lumea.

Conduși de aceleași sentimente nobile, superioare și pline de binefacere, sentimente de pace, de înfrățire, de iubire, de colaborare și armonioasă conviețuire, au fost și conducătorii Bisericii Ortodoxe Romîne și credincioșii acestei Biserici, și cei ce au revenit la Biserica strămoșească în urmă cu șaisprezece ani, cînd au hotărît să scoată din rădăcini mărul vrajbei din mijlocul lor și să-l ardă pentru totdeauna în focul totalei nimiciri.

Era prea dureroasă și prea păgubitoare — atît pe plan spiritual cît și pe plan material, experiența dezbinării de la 1698—1700, ca ea să mai poată dăinui.

În fine comisia: Pacea și contribuția tineretului la realizarea ei, a oferit mărturisirea delegaților tineri creștini, de orice confesiune, că doresc să-și asume sarcina de a sta alături de oamenii maturi — luptători pentru pace, ca să contribuie din plin la asigurarea vieții liniștite și în pace a omenirii. (După documentarul cuprînzînd referatele comisiilor de la Pancreștină).

Precum se vede, participanții la Pancreștină a 2-a pentru pace din 1964 erau deplin conștienți de răspunderea lor pentru viață și pace, fiind ca creștini chemați să asigure pacea, căci „făcătorii de pace fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mat. 5, 9).

Dar precum erau conștienți de acest lucru participanții la Pancreștină, tot astfel de conștienți trebuie să fie și orice credincios creștin care citește aceste rînduri, precum și de fapt trebuie să fie orice creștin, care cunoaște Sf. Evanghelie, de a fi luptător neobosit pentru viață și pace, și astfel de a participa activ la legămîntul lui Dumnezeu de viață și pace, încheiat cu lumea prin Mîntuitorul Iisus Hristos.

Prof. M. Șesan

Doar noi toți credincioșii romîni, care vorbim aceeași limbă, avem aceeași credință creștină, același cult religios, aceleași sărbători, aceleași practici și obiceiuri strămoșești și aceleași tradiții, nu se putea să mai rămînem învrăjbiți, certați, și să facem mereu jocul celor ce ne-au învrăjbit, ca să ne subjuge mai ușor. Au fost prea dureroși și prea triști cei 250 de ani de vrajbă între frați ca din zbuciumul lor să nu fi învățat, să nu fi desprins necesitatea revenirii la pace, la frățietate, la înțelegerea și armonia, la iubirea și unitatea inițială. Bilanțul dezbinării celor două Biserici romînești din Ardeal a fost prea negativ pentru noi și prea a fost totdeauna cu cîștig bilanțul Habsburgilor și al altor interesați în dezbinarea noastră religioasă, ca să nu ne dăm seama și să ne deschidem ochii, ca să nu ne trezim și să nu înlăturăm dezbinarea.

Anul 1948 a adus clipa fericită care a pus capăt acestei situații din viața credincioșilor romîni din Ardeal. Reîntregirea bisericească de la 1948, a făcut să înceteze pentru totdeauna orice discriminare, orice ură, în viața noastră religioasă. Reîntregirea bisericească de la 1948 a făcut să înceteze pentru totdeauna amestecul străin, amestecul pornit din afara granițelor Patriei noastre, în viața launtrică, în viața religioasă a romînilor din Ardeal. Reîntregirea bisericească de la 1948 ne-a integrat gîndirea și acțiunea în gîndirea, în preocuparea și acțiunea desfășurată pe plan mondial, de pace, de înțelegere, de înfrățire și armonie generală. Ea ne-a unit în aceeași muncă — alături de popor — pentru înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Reîntregirea bisericească de la 1948 a fost un aport pozitiv adus de către Biserica Ortodoxă Romînă la idealul de pace, de înfrățire, de unitate și colaborare a tuturor creștinilor.

„Mișcarea Ecumenistă a Bisericilor” caută și se străduiește pe toate căile, ca să aducă în viața tuturor creștinilor din lume — unitatea de înțelegere, iubirea și prețuirea reciprocă, pacea și colaborarea între toți urmașii lui Hristos. În modul acesta Bisericile creștine lucrează pozitiv și intens pentru atingerea idealului de pace și frățietate.

„Conferința Creștină pentru Pace de la Praga” depune mari eforturi pentru a mobiliza mai întîi pe reprezentanții Bisericilor creștine și apoi, în viitor, și pe reprezentanții celorlalte religii, în acțiunea nobilă pentru apărarea păcii și fericirea omenirii întregi. Conferința Creștină pentru Pace, caută să înfrățească, să apropie și să aducă la mai multă iubire, la mai multă colaborare pe toți creștinii din lumea întreagă în slujba păcii și înfrățirii între popoare.

Din tot ce am scris pînă aici, rezultă că în epoca pe care o trăim, există o dorință stăruitoare în toate Bisericile creștine din lume, o preocupare de apropiere, de înfrățire, de împăcare, de colaborare și chiar o dorință de revenire la unitatea de credință a primelor veacuri creștine.

Se apreciază în același timp că există în toate Bisericile creștine din lume o tendință generală și unanimă pentru menținerea păcii în întreaga lume, pentru o acțiune sistematică în vederea evitării oricărui război între popoare și rezolvarea tuturor divergențelor prin tratative și pe cea pașnică.

Reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal, din anul 1948, se încadrează prin urmare în preocupările și spiritul general care stăpânește astăzi în lumea întreagă. Această reîntregire este deci un pas înainte spre unitatea de credință creștină, dar și spre pacea dorită de toate popoarele de pe planeta noastră. Să avem nădejdi puternice că așa va fi. Ea a adus unitate acolo unde era dezbinare, iubire acolo unde era ură, pace acolo unde era vrajbă. Clerul și credincioșii sînt bucuroși că după 16 ani de viață înfrățită în sînul Bisericii strămoșești, peste tot stăpînește bunaînțelegere și unitatea în credință și cult și în conlucrarea la întărirea patriei și la cauza păcii în lume. Ei sînt fii buni ai Bisericii și cetățeni credincioși patriei, legați de poporul român și de năzuințele și munca lui.

A 16-a aniversare a reîntregirii bisericești e nu numai prilej de bucurie pentru ceea ce s-a împlinit în acești ani, ci și angajament pentru toți de a lucra și în viitor în spiritul acesta al unității bisericești și al sprijinirii eforturilor poporului român și conducătorilor lui înțelepți pentru pace și propășire, pentru ca viața tuturor să fie tot mai frumoasă, tot mai fericită.

Tr. Belasçu
vicar arhiepiscopesc

Un cosmos pașnic

Vremea noastră este epoca în care omul pătrunde în spațiul cosmic. Odată cu lansarea primului satelit artificial al Pământului (4 octombrie 1957) de către Uniunea Sovietică, s-a făcut început extinderii puterii omului dincolo de limitele pământului. De atunci și pînă astăzi, realizările Uniunii Sovietice și ale S.U.A. au adus noi progrese, căci s-au lansat nu numai o mulțime de sateliți artificiali, dirijați și urmăriți de pe pământ, rachete care au înconjurat luna sau au ajuns în lună și au transmis de acolo fotografii, ci au călătorit în jurul pământului cosmonauți sovietici și americani, dovedind că omul se poate acomoda condițiilor de zbor cosmic. Se anunță însă noi progrese în direcția aceasta. Dacă pînă acum au călătorit în rachete-satelit cîte un singur cosmonaut, sau au călătorit doi cosmonauți, dar fiecare pe racheta sa, fiind în neconținută legătură unul cu altul și amîndoi cu pământul (U.R.S.S.), se proiectează în viitor să se trimită doi cosmonauți în aceeași rachetă care să ajungă în lună și să se întoarcă iarăși pe pământ. Omul năzuiește să cunoască — la început — luna și planetele mai apropiate și năzuința aceasta — mai devreme sau mai tîrziu — se va împlini.

Intrebarea este: în ce spirit își extinde omenirea stăpînirea asupra spațiului cosmic? Pleacă omul acolo în spiritul lui Marte, zeul războiului, ca să distrugă, sau pleacă în spiritul iubirii și păcii, ca să construiască și să folosească totul spre binele pămîntenilor? E problema, pe care și-au pus-o de la început toate popoarele, mari și mici, fie că participă sau încă nu participă la pătrunderea omului în cosmos. Ele au simțit nevoia de a se stabili principiile, care să fie obligatorii pentru toate statele în spațiul cosmic. De aceea, în ultimii ani, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite, a adoptat în unanimitate mai multe rezoluții, care obligă din punct de vedere moral toate popoarele. Pe baza unei astfel de rezoluții, s-a creat în 1959 Comitetul O.N.U. pentru folosirea spațiului cosmic în scopuri pașnice. Din acest Comitet face parte și Republica Populară Română, delegatul nostru fiind vicepreședinte. Comitetul se ocupă de problemele tehnice și juridice ale activității statelor în cosmos.

Două rezoluții ale Adunării Generale O.N.U., una din 1962, alta din 1963, au stabilit următoarele principii juridice în acest sens: 1) în spațiul cosmic se aplică dreptul internațional actual, inclusiv Carta O.N.U.; 2) spațiul cosmic și corpurile cerești pot fi cercetate și exploitate de toate statele în conformitate cu dreptul internațional, dar nici un stat nu poate pretinde să-și extindă dominația asupra acestora. Statele au proprietate (suveranitate) numai asupra vehiculelor cosmice, și asupra aparatului și instalațiilor, pe care le-au lansat.

La sesiunea Adunării Generale O.N.U. din 1963 s-au adoptat alte două rezoluții foarte importante. Prima (din 17 octombrie 1963) interzice plasarea de arme nucleare pe orbită în spațiul cosmic. Aceasta completează dispozițiile Tratatului de la Moscova (5 august 1963), prin care s-au interzis experiențele cu arme atomice în trei medii, între care și în spațiul cosmic. Astfel s-a făcut primul pas spre denuclearizarea cosmosului și spre folosirea lui numai în scopuri pașnice. A doua rezoluție cuprinde principiile din rezoluțiile anterioare, care sînt îndrumătoare pentru activitatea cosmică a statelor, la care principii adaugă altele, ca: cercetarea și exploatarea spațiului cosmic să se facă spre binele și în interesul întregii omeniri; statele au o răspundere internațională pentru activitatea lor în spațiul cosmic, ele răspund pentru pagubele (prejudiciile), provocate de vehiculele cosmice, pe care le-au lansat; statele trebuie să colaboreze, să-și acorde ajutor reciproc și să se consulte în legătură cu acțiunile întreprinse de un stat în spațiul cosmic, acțiuni care ar putea prejudicia interesele cosmice ale altor state; cosmonauții sînt considerați ca trimiși ai întregii omeniri și li se va acorda asistență în caz că sînt în pericol sau aterizează forțat în oricare țară.

Din rezoluțiile O.N.U. se vede că nici un stat nu-și poate extinde suveranitatea asupra spațiului cosmic, ci el este deschis tuturor statelor, el aparține omenirii întregi care cere să fie folosit numai în scopuri pașnice și spre binele tuturor oamenilor.

Mai multe organizații internaționale se ocupă de formularea principiilor dreptului cosmic. În septembrie 1963 a avut loc la Varșovia un colocviu internațional în acest scop, convocat de Federația Internațională de Astronautică și de Institutul Internațional de Drept Cosmic. De asemenea, Comitetul O.N.U. pentru folosirea spațiului cosmic în scopuri pașnice pregătește textul a două convenții internaționale, referitoare la responsabilitatea statelor pentru activitatea lor în spațiul cosmic și la obligația lor de a acorda ajutor cosmonauților în cazuri speciale. În felul acesta se precizează tot mai mult normele după care trebuie să se orienteze toate statele în problemele legate de spațiul cosmic.

Țara noastră s-a pronunțat și se pronunță împotriva militarizării cosmosului și pentru folosirea spațiului cosmic în scopuri pașnice, pentru propășirea întregii omeniri. Dar un cosmos pașnic cere și un pămînt pașnic. Folosirea în scopuri pașnice a Cosmosului are garanții de realizare deplină, dacă pămîntul, prin dezarmarea generală și totală, devine un teritoriu fără arme și fără armate, un pămînt al păcii și colaborării. Cosmosul ne cheamă să consolidăm pacea și prietenia pe pămînt, să ne unim toate forțele pentru cucerirea lui, pentru noi progrese spre fericirea tuturor. Lupta popoarelor — și lupta poporului nostru, pentru dezarmare generală și totală este binefăcătoare nu numai pe pămînt, ci și în cosmos.

Creștinii nu pot decît să fie alături de această luptă. Ei împlinesc astfel visul profeților despre pacea veșnică și universală, chemarea ingerilor din noaptea sfîntă: „pe pămînt pace și între oameni bunăvoință”, porunca iubirii și păcii, dată de Mintuitorul, căreia iubire și pace trebuie să îmbrățișeze nu numai pe tot omul, pămîntul întreg, cu tot ceea ce există și viază pe el, ci lumea în-

treagă, cosmosul întreg. Căci „al Domnului este cerul și pămîntul” — zice Psalmistul, și voia Lui este ca toate să viețuiască în pace, și în pace să se dezvolte spre desăvîrșire. N. M.

La praznic

La 15 august a. c. s-a prăznuit hramul Sf. Mănăstiri „Sf. Ana” de la Rohia (Tg. Lăpuș). (Mănăstirea a fost ridicată în 1926 de preotul Nicolae Gherman din Rohia, în amintirea decedatei sale fiice, Ana). Siintele slujbe au fost săvîrșite de un sobor de preoți din care au făcut parte P. C. Ior Prot. tractului Lăpuș, Petre Șuteu, Prot. Dr. Simion Radu, duhovnicul Institutului Teologic Universitar Sibiu, P. C. Sa Protos. Iustinian Chira, starețul mănăstirii, Pr. I. Man, parohul Rohiei, trei Ieromonahi și Ierodiacon Ignatie.

Răspunsurile au fost date de un grup de studenți teologi din partea locului. La sfîrșit au predicat: P. C. Sa Păr. Prot. Dr. Simion Radu despre „Maica Domnului mijlocitoarea mîntuirii noastre”, Păr. Prot. P. Șuteu, care a adus salutul și binecuvîntarea P. Sf. Teofil al Clujului și P. C. Pr. starețul Iustinian despre „Bucuriile Praznicului”, îndrumări și sfaturi pentru credincioșii și mulțumiri pentru pelerini. Predicile au turnat în suflete dorința de lucru după voia lui Dumnezeu pentru binele obștesc și pacea a toată lumea. Pr. S. R.

PATRIEI

Șir de primăveri însorite ești Patrie azi,
Surizi în beteață de ploii și-n arome de brazi,
Ochii tăi limpezi ca nufării-n iezere line
Se deschid să cuprindă cerul vremii senine.
Orașe noi drapate în crini, satș bogate,
Fabrici, păduri de schele și încă cite toate,
Ți-au dăltuit în stemă o frescă — a măreției
Impodobindu-ți chipul cu nimbu! bucuriei.
Sub trandafiri arzi astăzi curată și bogată,
Pe toga-ți de mătase n-ai fir de praf, n-ai pată,
Căci înfrății în muncă, în dalbe diminețe,
Îți așezăm pe frunte cununi de frumusețe.

Preot Ștefan Tascianu

Un chip de douăzeci de ani...

Păstrîndu-ți vîrsta înțeleaptă,
în care anii te-au zidit
și te-au urcat treaptă cu treaptă
să ai iar chipul înflorit,
Să bei din apa tinereții
ca dintr-un limpede izvor
și cu ștergarul dimineții,
tu fața să o ștergi — de zor,
și chipul tînar să se vadă
ca-n amintire, ce n-ai da?
Dar anii vin ca o zăpadă,
lovind cu crivăț fața ta!

Cînd ce cu unul nu se poate,
cu toți e basm înfăptuit,
Azi tinere-s pămînturi toate,
e chipul țării înflorit.
Istoria s-a frînt în două
nu de un fulger ci de zori
veni în August lume nouă
urcînd pe schele muncitorii...

În mîna dreaptă ei mistria
țineau și tot zideau mereu;
Țăranii înfloreau cîmpia
se depărtau de timpul greu.

Iar apele dădeau lumină
chiar glasul apelor ardea
ca și o cupă ce-i prea plină
parcă un cer se revărsa.

Cîntarea nouă a Romîniei
răsună-n ramuri ca un vînt
și cu veșmîntul poeziei
se-mbracă azi acest pămînt.

Nu clopot scufundat în mare,
cum ar fi vrut poate dușmani
e țara mea, ci chip de floare,
un chip de douăzeci de ani!..

Pr. N. Modoiu

Oprește pe fratele tău de la rău

Sintem obișnuiți adesea să credem că binele și răul se face numai în mod direct, fără să luăm seama că se poate face și în mod indirect, contribuind la un bine, sau un rău.

Vom vorbi acum de binele ce îl facem, oprind pe altul de la rău, în scurt oprind răul. De multe ori acest bine nu-i apreciat căci omul nu-și dă silința să judece ce avea să se întimplă, dacă nu era oprit de la rău, dacă nu era salvat. Pentru a înțelege mai bine, vom reda câteva fapte din Sfânta Scriptură, analizând și covecințele ce avea să le aibă răul dacă nu era oprit.

Fiii lui Iacob au hotărât, din pismă, să-l omoare pe fratele lor mai mic, Iosif, și să-l arunce într-o groapă, pentru a putea spune tatălui lor, că l-a mâncat o fiară sălbatică. Rutin, unul dintre frați, i-a oprit: „Să nu vărsați sânge, aruncați-l într-o groapă de acestea, care este în pustie, iar mâna pe el să nu puneți”. În același timp, spune cartea sfântă „el se gîndea cum să-l scoată din mâinile lor, pentru a-l da părintelui său” (Fac. 37, 22).

Observăm că Rufin, prin oprirea fraților săi de la rău, e salvatorul de la moarte al fratelui său Iosif, dar în același timp și salvatorul fraților săi de la păcatul uciderii. Fără intervenția lui Rufin se făcea un păcat de moarte de către frații săi și unui om i se lua viața. Deci Rufin e salvatorul și al lui Iosif de la moartea trupeză și al fraților săi de la moartea sufletească și aceasta prin oprirea de la răul pe care voiau să-l facă frații săi. O altă faptă.

Cărturarii și iariseii, aduc la Mîntuitorul o femeie păcătoasă, pe Maria Magdalena, pe care aveau de gînd s-o omoare pentru păcatul ei. Inspitindu-l pe Iisus, pentru a-l putea cleveți, îl întreabă, ce părere are de acest lucru. Mîntuitorul provocîndu-le tuturor muștrare de cuget, îi oprește de la omor, scăpînd astfel femeia de la moarte.

Și în acest caz, Domnul nostru Iisus Hristos, prin oprirea de la rău a cărturarilor și iariseilor, e salvatorul Mariei Magdalena de la moartea trupeză. El însă nu se mulțumește cu atît, ci o salvează și de la moartea sufletească, în care era, cerîndu-i viață curată și ea ascultînd devine ucenică a învățăturilor Lui. Dar Iisus Hristos salvează și pe iariseii și cărturarii ce o aduseră la El, de păcaful uciderii, dîndu-le în plus, prin provocarea muștrării de conștiință și posibilitatea de a se pocăi de păcatele lor, căci știut este, că muștrării de conștiință, de cele mai multe ori îi urmează pocăința.

Am dat aici câteva cazuri, în care intervine cineva, la momentul potrivit, care oprește răul, intervine salvatorul. Am analizat de asemenea și consecințele ce avea să le aibă răul, dacă nu era salvatorul, pentru a ne putea da seama, cît de mare valoare are acest bine. Cîte cazuri nu sînt în viață mai puțin grave, dar care pe parcurs devin tot atît de grave. Pentru ilustrare putem cita cunoscuta pildă a lui Esop: Un copil fură o carte. Mama sa nu-l ceartă, nu-l oprește de la furat. Cînd crește se învață a fura lucruri mai mari pînă e prins și condamnat la spînzurătoare. Pe drum spre moarte, cheamă pe mama sa să-i spună ceva în taină. Cînd mama își lipește urechea de gura lui, spre a auzi ce i se spune, el o apucă cu dinții de ureche și i-o rupe zicîndu-i: „Aceasta e pentru ce nu m-ai oprit cînd mă învățam a fura, ci încă-ți părea bine că-ți aduceam de furat — iată mi-ai scurtat viața”.

În contrast cu aceasta cît de frumoasă apare fapta mării mamei fericitei Augustin, care l-a oprit prin toate mijloacele pe fiul său de la rău: sfaturi, rugăciuni, intervenție la episcop, etc. Rezultatul: își îndreaptă viața și devine folositor nu numai lui, ci și societății, și apoi și Mîntuitorului, căruia îi devine ucenic.

Dar învățătura în care se vede cît de mare e

valoarea binelui, împlinit prin oprirea de la rău, e fericirea a șaptea: „Feriți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mt. 5, 9). E vorba aci, cum vedem, de cei care nu numai trăiesc în pace, dar care și opresc pe semenii lor de la certuri, de la neînțelegeri, de la războaie, într-un cuvînt de la rău — fac pace; adică nu sînt indiferenți de păcatul semenilor lor, ci îl opresc. Căci cei care sînt în ceartă, în minie, în neînțelegeri sînt în păcat. Și sînt în păcat pentru că ei nu se judecă unul pe altul cu iubire, ci cu ură — nu au în vedere ceea ce i-ar uni, adică asemănările, ci cele ce îi despart, deosebiriile. De aceia Domnul nostru Iisus Hristos, cînd oprește pe Apostolul Petru, spunîndu-i: „Intoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri” (Mt. 26, 52), El oprește răul, făcînd pace. Altminteri, dacă fapta lui Petru se continua, ne închipuim ce proporții ar fi luat încăierarea dintre Apostoli și ceata care venise să-l prindă pe Iisus. În acest sens și Rufin, și Mîntuitorul în faptele de mai sus și deci oricine oprește răul, oprește minia, furia celor ce vor să

facă rău, sau cel puțin atenuiază răul.

Înțelegem acum de ce acești binefăcători, vor fi atît de fericiți, încît vor fi numiți fiii lui Dumnezeu. Ei vor primi, adică, pe lingă înfierea divină, primită în dar de la Dumnezeu prin Sf. Botez, ca urmare a jertfei Mîntuitorului, și vrednicia de fii ai lui Dumnezeu prin năzuința lor umană după sîntenie, în care binele să rodească cît mai mult. Și este interesant că această rodire de bine nu e numai în sufletul lui, ci și în al celor pe care îi oprește de la rău și în al acelor cărora avea să li se facă rău — în sufletul cărora face pace. De aceea și răsplata e mare: fiii lui Dumnezeu se vor chema, căci „se știe că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui (il va opri de la rău) își va mîntui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Iacob 5, 20). Și aceasta pentru că cel care face binele în mod direct, poate că nu-l interesează răul altuia pe care să-l oprească (trece indiferent), poate să fie unilateral numai în direcția aceasta, pe cîtă vreme cel care oprește răul, oprire, care este un bine în mod indirect (ce adesea nici nu se consideră bine, necunoscîndu-i-se urmările), cu atît mai mult va face binele în mod direct.

Pr. Ioan Graure

Cuvioasa Paraschiva

La 14 octombrie Biserica noastră prăznuiește pe Cuvioasa Maică Paraschiva. Viața ei strălucește prin evlavie, rugăciune și dragoste de Dumnezeu și om.

Cuvioasa Paraschiva s-a născut pe la anul 1150 în satul Epivata din Tracia, la sud de Varna, din părinți credincioși și care i-au dat o educație creștină aleasă.

La biserică ascultînd cu atenție citirea Evangheliei a fost mișcată adînc de cuvîntul Domnului: „Cel ce vrea să vie după mine să se lapede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze mie” (Mc. 8, 34). Zilnic se gîndea: cum să traducă în viață această poruncă: cum să facă bine celor de seama sa? Și gîndul cel bun a devenit faptă. Părinții săi o îmbrăcau cu hăinuțe frumoase, iar ea le schimba cu cele zdrențoase ale fetițelor sărace de vîrsta ei. Fapta s-a repetat, iar părinții au dojenit-o și au pedepsit-o pentru această purtare. Nimic însă n-a putut să-i schimbe această deprindere; de aceea, ca să nu mai facă supărare părinților, a plecat de acasă și s-a dus în pustie să-și închine viața lui Dumnezeu.

După o petrecere duhovnicească de 5 ani la multe mănăstiri din Constantinopol și jur, unde trăia numai în rugăciune, post și milostenie, a plecat în Palestina, a ajuns la Ierusalim și s-a stabilit într-o mănăstire de maici pînă la vîrsta de 25 de ani.

De aici a venit iar în Epivata, patria sa, și doi ani a petrecut ca monahie, lingă biserică Sf. Apostoli, necunoscută de nimeni.

După doi ani a murit, a fost înmormîntată de credincioși într-un loc retras, lingă mare. După mulți ani de la această întimplare, s-a așezat un pustnic lingă mormîntul ei. Într-una din zile, lingă locuința sa a fost aruncat de mare cadavrul unui corăbier care suferise de o boală molicșitoare și infecta aerul cu mirosul său. Pustnicul a rugat pe locuitorii din Epivata să-l îngroape. Aceștia săpînd au dat peste un trup de om neputrezit, au așezat lingă el pe corăbier, l-au îngropat și au plecat. În ziua următoare, Cuvioasa Paraschiva se arată în vis unui gropar și-i ceru să-i dezgroape trupul neputrezit. Oamenii au venit în grabă, i-au dezgropat rămășițele pămîntești și le-au așezat cu mare cinste în biserică satului, Sf. Apostoli. Aici moaștele ei au făcut multe minuni, tămăduind pe cei bolnavi și ajutînd pe cei din nevei.

Sfintele moaște au rămas aici timp de 200 de ani, pînă cînd împăratul romîno-bulgar, Ioan Asan, le-a dus la Tirnova, capitala țării sale. Biazid Fulgerul, sultanul turcilor a distrus impe-

riul Asăneștilor și a vîndut moaștele Sfintei Paraschiva lui Mircea cel Bătrîn, domnul Țării Romînești (1386—1418). Din Țara Romînească, ele au ajuns la Belgrad, unde au rămas 124 de ani, pînă la 1520, cînd sultanul Selim le-a dat Patriarhiei din Constantinopol. De aici le aduce Vasile Lupu, evlaviosul domn al Moldovei, care zidise de curînd biserică Sf. Trei Ierarhi din Iași. În 13 iunie 1641, voievodul a așezat aici moaștele Cuvioasei Paraschiva, unde au stat pînă la sfîrșitul secolului al XIX-lea.

Acum reparîndu-se sfîntul lăcaș, sfintele moaște au fost așezate în biserică Sf. Gheorghe, de alături. Astăzi ele se găsesc în Catedrala mitropolitană din Iași.

Prăznuirea Cuvioasei Paraschiva se face cu laudă și cinste deosebită la 14 octombrie.

Viața Sf. Paraschiva este predica faptei bune, îndeosebi a dragostei ajutoare de frate în orice trebuințe.

Pomenind an de an, pe Cuvioasa Maica noastră Paraschiva, să ne amintim de ostenețele sale duhovnicești, de dragostea sa pentru bunul Mîntuitor și pentru semenii și să facem și noi asemenea, ca oameni ai iubirii frățești și ai păcii.

Părintele Simion

† Preotul NICOLAE OPRÎȘ

După o scurtă dar grea suferință, a încetat din viață în ziua de 5 iulie a. c. preotul Nicolae Oprîș de la parohia Girbova, protopopiatul Sebeș, regiunea Hunedoara.

S-a născut în comuna Dridif, raionul Făgăraș, la 10 aprilie 1904 din părinți plugari. Liceul l-a făcut la Făgăraș iar teologia la Sibiu, 1923—1927. A făcut parte din acea generație de studenți care s-au bucurat de atențiunea deosebită, de îndrumările luminoase și purtarea de grijă a Mitropolitului Nicolae Bălan.

S-a așezat apoi în parohia Girbova, unde a păstorit cu vrednicie timp de 35 de ani.

A fost ca preot foarte bun slujitor la altar, bun predicator și păstor plin de înțelegere și apropiat de sufletul credincioșilor.

După dorința lui a fost înmormîntat în locul de naștere, Dridif. Acolo a și fost prohodit cu toată cinstea și rînduiala.

Din Girbova au venit credincioși ortodocși și evanghelic, aceștia în frunte cu preotul evanghelic și membrii curatoratului. Soborul, care a slujit, a fost condus de protopopii din Sebeș și Făgăraș. Cuvînt de prețuire au rostit cei doi protopopi, N. Cantor și M. Ionașcu, apoi preoții D. Comșa din Poiana, V. Postolache din Dridif și colegul de curs, prot. Gh. Secaș, din Sibiu.

Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii și veșnică să-i fie pomenirea!

Participant